

Китоби Дониёл — Яксаду дувоздаҳум

Кушодани рамзшиносии пайғамбаронаи Исмоил: аз камонвар то мӯҳрғузори 144,000

Jeff Pippenger

2024-03-02

Ва Худо бо он писар буд; ва ӯ нашъунамо ёфт, ва дар биёбон сокин шуд, ва камончии моҳир гардид. Ҳастӣ 21:20.

Исмоил камонвар шуд, ки рамзи ҷанг мебошад ва рамзи он доварии иҷрошавандаест, ки бар зидди Рум оварда мешавад.

Овози касоне ки мегурезанд ва аз замини Бобил халос мешаванд, то ки дар Сион интиқоми Худованд Худои мо, интиқоми маъбади Ёро эълон намоянд. Камонваронро бар зидди Бобил гирд оваред; эй ҳамаи шумо, ки камонро мекашед, гирдогирди он урду занед; нагузоред, ки касе аз он халос шавад; ба он мувофиқи амалаш подош диҳед; мувофиқи ҳар он чи кардаст, ба он ҳамон тавр амал кунед; зеро ки бар зидди Худованд, бар зидди Қуддуси Исроил такаббур кардааст. Ирмиё 50:28, 29.

Камонварон ба Бобил мувофиқи қорҳои вай подош медиҳанд, ва он подош аз қонуни ба зудӣ фарорасандаи рӯзи якшанбе оғоз меёбад, бо овози дуёми боби ҳаждаҳуми Ваҳй, вақте ки доварии иҷроии тадриҷии Бобил оғоз мегардад.

Ва овози дигареро аз осмон шунидам, ки мегуфт: «Аз вай берун оед, эй қавми Ман, то дар гуноҳхояш шарик нагардед ва аз офатҳои вай баҳра набардоред. Зеро гуноҳҳои вай то ба осмон расидаанд, ва Худо бадахлоқиҳои вайро ба ёд овардааст. Ба вай ҳамон гуна подош диҳед, чунон ки вай ба шумо подош дод, ва баробари аъмолаш ба вай ду баробар диҳед; дар он косае ки вай пур кардааст, барои вай ду баробар пур кунед. Ба ҳамон андозае ки вай худро ҷалол додааст ва дар нозу неъмат зистааст, ба вай азобу мотам диҳед; зеро вай дар дили худ мегӯяд: “Ман ҳамчун малика нишастаам, бевазан нестам, ва ҳаргиз мотам нахоҳам дид.” Ваҳй 18:4–7.»

Исмоил ва модараш Ҳочар аз мерос гирифтани ҳуқуқи нахустзода боздошта шуданд ва берун андохта шуданд. Ҳамин тавр, ҳасад ангезаи нубувватии Ислом гардид, ва ҷанг пешаи нубувватии он. Аввалин зикр боздоштеро дар бар мегирад, ки аз ҷониби Соро бар Исмоил ва модараш таҳмил шуд, ва ҳамин «боздошт» дар тамоми Каломи Худо ва таърих ба хусусияти асосии нубувватии Ислом табдил ёфт. Насли Исмоил бояд мардони ваҳшӣ мебуданд, ки дасти ҳар яке бар зидди ҳар кас бошад, ва сифати ваҳшии онҳо ба хари ваҳшии арабӣ, ки аз хонаводаи асп аст, тасвир шудааст. Бинобар ин, ҷангҳои исломии войи аввал ва дуҷум ҳамчун ҷанговароне тасвир шудаанд, ки бар аспони хашмгин савор мебошанд.

Ислом паёми борони охир аст, ва комилан муносиб аст, ки се вой се хатти мушаххаси нубувватиро намояндагӣ кунанд, зеро усули борони охир «хат бар хат» аст. Вақте ки хусусиятҳои нубувватии ду хати аввал ба ҳам оварда мешаванд, онҳо хатти войи сеюмро

барқарор месозанд. Ҳар се хатти нубувватӣ давраи мӯҳргузории яксаду чихилу чор ҳазорро тасвир мекунанд. Ин се хатт давраи рехта шудани борони охиrho намояндагӣ мекунанд, зеро борони охир аз замоне оғоз ба пошидан кард, ки войи сеюм дар 11 сентябри соли 2001 фаро расид.

«Борони охирин бар сари қавми Худо хоҳад борид. Фариштаи пуриктидоре аз осмон фуруд хоҳад омад, ва тамоми замин аз ҷалоли ӯ мунаввар хоҳад шуд». Review and Herald, 21 апрели 1891.

Давраи мӯҳргузорӣ ҳамчунин бо даврае рамзӣ нишон дода шуда буд, ки аз 11 августи соли 1840 оғоз ёфта, бо омадани фариштаи сеюм дар 22 октябри соли 1844 ба анҷом расид. Он порчаи замон ҳамчунин дар боби дуюми Ҳабаққук тасвир гардида буд. Таърихи миллерӣ боби дуюми Ҳабаққукро ба иҷро расонд, ва бо ин кор он замоне оғоз ёфт, ки фаришта дар 11 августи соли 1840 фуруд омад, ва замоне ба поён расид, ки фариштаи сеюм дар 22 октябри соли 1844 омад.

Боби дуюми Ҳабаққук нишон медиҳад, ки дар анҷоми рӯё, худи рӯё «сухан хоҳад гуфт». Дар ояти сеюми боби даҳуми Ваҳй, фаришта бо овози баланд нидо кард (сухан гуфт), ва дар 22 октябри соли 1844 ҳамон фаришта қасам хӯрд (сухан гуфт), ки «дигар вақт нахоҳад буд». Посбони Ҳабаққук дар ояти якуми боби дуум дар 11 августи соли 1840 ҷойгир аст, зеро маҳз дар ҳамон вақт аст, ки посбонон овозҳои худро баланд мекунанд.

Дар исёни соли 1888, ки Хоҳар Уайт онро ҳамчун намояндаи фариштаи Ваҳй боби ҳаждаҳум муайян мекунад, ки бояд заминро бо ҷалоли Ӯ равшан месохт, посбонон (Ҷонс ва Ваггонер) «овозҳои» худро мисли карнай баланд карданд, то ба қавми Худо гуноҳҳои онҳоро нишон диҳанд, зеро паёми онҳо паём ба Лаодикия буд. Дар 11 сентябри соли 2001, ки бо таърихи соли 1888 намунавор пешакӣ нишон дода шуда буд, Худованд қавми рӯзҳои охири Худро боз ба роҳҳои кӯҳани Ирмиё баргардонд, он ҷо ки ба посбонон гӯш надода буданд. Фуруд омадани фаришта расидани нубуввати посбононро нишон медиҳад.

«Овозе», ки рӯзи 11 августи соли 1840 расид, тавассути посбонон эълон карда шуд, ва ба Ирмиё гуфта шуд, ки агар ӯ баъд аз ноумедии худ ба имон ва таваккулаш ба Худо бозгардад, ӯ даҳони Худо хоҳад шуд. Вақте ки рӯёе, ки ба таъхир афтада буд, ниҳоят рӯзи 22 октябри соли 1844 расид, он «сухан гуфт». Давраи боби дуюми Ҳабаққук, ки дар таърихи миллеритӣ иҷро шуд, давраи мӯҳр зада шудани яксаду чилу чор ҳазорро тасвир мекунад.

Муҳим аст, ки эътироф карда шавад: аз 11 августи соли 1840 то 22 октябри соли 1844 мӯҳр задани садӯ чилу чор ҳазорро нишон медиҳад, ки ҳамон давраест, ки дар он борони охирин рехта мешавад. Ин муҳим аст, зеро паёми борони охирин бояд аз рӯи методологияи «хат бар хат» шинохта шавад. Он давраи махсусе, ки мӯҳр задани садӯ чилу чор ҳазор аст, дар хатҳои нубувватӣ такроран муаррифӣ мешавад, ва чунин аст дар Ҳабаққук 2, ки Хоҳар Уайт онро мустақиман ҳамчун иҷрошуда дар таърихи миллерӣ муайян мекунад. Ӯ ҳамчунин борҳо таълим медиҳад, ки таърихи миллерӣ дар таърихи садӯ чилу чор ҳазор такрор мешавад.

«Дар миёни пешгӯихое, ки онҳо онҳоро ба замони омадани дуҷум татбиқшаванда мешумориданд, дастуроте низ омада буд, ки махсусан ба ҳолати номуайяни ва интизории пуршиддати онҳо мутобиқ гардида, онҳоро ташвиқ мекард, то бо имон пурсаброна интизор шаванд, ки он чи ҳоло барои фаҳми онҳо тира аст, дар вақти муносиб равшан хоҳад шуд.

Дар миёни ин нубувватҳо нубуввати Ҳабакқук 2:1—4 низ буд: «Бар посбонии худ меистам, ва бар бурҷ меистам, ва менигарам, то бинам, ки Ё ба ман чӣ хоҳад гуфт, ва ҳангоми сарзаниш шуданам чӣ ҷавоб хоҳам дод. Ва Худованд ба ман ҷавоб дода, гуфт: Руъёро бинавис ва онро бар лавҳаҳо равшан баён кун, то ҳар кӣ онро бихонад, битавонад бишитобад. Зеро ин руъё ҳанӯз барои вақти муайян аст, вале дар анҷом сухан хоҳад гуфт ва дурӯғ нахоҳад буд; агарчи таъхир намояд, онро мунтазир бош, зеро он ҳатман хоҳад омад, дер нахоҳад кард. Инак, чони касе ки мағрур шудааст, дар ӯ рост нест; аммо одил ба имони худ зиндагӣ хоҳад кард».

Ҳанӯз дар соли 1842 он дастуре, ки дар ин нубувват дода шуда буд, то «руъёро бинавис, ва онро бар лавҳаҳо равшан баён кун, то ҳар кӣ онро меҳонад, битавонад бишитобад», Чарлз Фитчро ба таҳияи як ҷадвали нубувватӣ барои тасвир намудани руъёҳои Дониёл ва Ваҳй водор сохт. Нашри ин ҷадвал ҳамчун иҷрои он амре дониста шуд, ки ба Ҳабакқук дода шуда буд. Аммо дар он вақт ҳеҷ кас пай набурд, ки дар ҳамон нубувват таъхири зоҳирӣ дар иҷрои руъё — замони даранг — низ баён шудааст. Пас аз ноумедӣ, ин ояти Навиштаҷот бисёр пурмаъно намуд: «Зеро руъё ҳанӯз барои вақти муайян аст, ва дар анҷом сухан хоҳад гуфт, ва дурӯғ нахоҳад буд: агарчи даранг кунад, онро интизор шав; зеро ки он ҳатман хоҳад омад, таъхир нахоҳад кард.... Одил бошад, бо имони худ зиста хоҳад монд».

Қисме аз нубуввати Ҳизқиёл низ барои имондорон сарчашмаи қувват ва тасалли буд: «Каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт: Эй писари одам, ин чӣ мақол аст, ки шумо дар замини Исроил доред ва мегӯед: “Рузҳо тӯл мекашанд, ва ҳар руъё барбод меравад”? Бинобар ин ба онҳо бигӯ: Ҳамин тавр мегӯяд Худованди Парвардигор.... Рузҳо наздиканд, ва иҷрои ҳар руъё.... Ман сухан хоҳам гуфт, ва каломе ки Ман мегӯям, ба амал хоҳад омад; он дигар ба таъхир намеафтад». «Аҳли хонаи Исроил мегӯянд: “Руъёе ки ӯ мебинад, барои рузҳои бисёр баъд аст, ва ӯ дар бораи замонҳои дури оянда нубувват мекунад”. Пас ба онҳо бигӯ: Ҳамин тавр мегӯяд Худованди Парвардигор; дигар ҳеҷ яке аз суханони Ман ба таъхир нахоҳад афтод, балки каломе ки Ман гуфтаам, ба амал хоҳад омад». Ҳизқиёл 12:21–25, 27, 28.» Муборизаи бузург, 391–393.

Миллерчиён на танҳо худро иҷрокунандаи масали даҳ духтар ва боби дуҷуми Ҳабакқук мидиданд, балки ҳамчунин роҳнамоӣ шуданд, то дарк намоянд, ки таърихи замоне, ки дар он ин нубувватҳоро иҷро мекарданд, айнӣ ҳамон таърихе низ буд, ки Ҳизқиёл онро муайян намудааст, ки дар он «асари ҳар руъё» бояд ба иҷро бирасад. Хатти таърихе, ки муҳригузории яксаду чилу ҳазорро намояндагӣ мекунад, ҳамон ҷоест, ки асари ҳар руъё ба иҷро мерасад!

Хатҳое, ки давраи борони охири ва муҳр задани яксаду чилу ҳазорро ифода мекунанд, якҷо оварда мешаванд, то муқаррар гардад, ки он таърихи набавӣ ҳамеша дорои мӯҳри Алфа

ва Омега мебошад.

Таърихи миллерӣ бо овози фариштаи Ваҳй боби даҳум оғоз меёбад ва бо ҳамон овоз ба анҷом мерасад. 11 сентябри соли 2001 бо овози аввалини Ваҳй боби ҳаждаҳум оғоз меёбад ва бо овози дуюми Ваҳй боби ҳаждаҳум ба анҷом мерасад. Ҳабаккук боби дуюм бо овози посбонон оғоз меёбад ва бо овози посбони Ирмиё ба анҷом мерасад. Войи аввал бо Муҳаммад оғоз меёбад ва бо Муҳаммади II ба анҷом мерасад. Войи дуюм бо раҳо шудани чор фариштаи ислом оғоз меёбад ва бо боздошти ислом ба анҷом мерасад.

Методологияе, ки борони охирин аст, ҳамон методологияи «сатр бар сатр»-и Ишаёст, ва сатрҳое, ки барои муайян ва барқарор намудани паёми борони охирин ба ҳам оварда мешаванд, бетағйир нишонаи Алфа ва Омегаро дар бар мегиранд. Войи аввалини боби нӯҳуми Ваҳйнома бо Муҳаммад оғоз меёбад ва бо Муҳаммади II анҷом меёбад. Ин давра ба ду навъи ҷанг тақсим мешавад: аввал, ҳамлаҳои бенизом бар зидди Рум, ки ба таври ҷиддӣ бо Абӯбакр оғоз ёфтанд, ва сипас давраи саду панҷоҳсолае, ки дар он аввалин ҷанги муназзами Ислом анҷом дода шуд.

Яксаду панҷоҳ сол бо нубуввати замони «панҷ моҳ» ифода шудааст. Войи дувум низ дорои нубуввати замони мебошад, ки се саду наваду як сол ва понздаҳ рӯз аст. Бинобар ин, азбаски сохтори нубуввати войи якум ва дувум анҷомро бо оғоз муайян месозад, он тафриқаеро миёни муҳргузори ва як давраи муайяни вақт дар бар мегирад. Раванди муҳргузори дар аввали таърихи войи якум ифода шудааст ва дар анҷоми войи дувум низ ифода мегардад.

Он чи пайи муҳргузори ояти чор, дар войи аввал, «панҷ моҳ» (як саду панҷоҳ сол) меояд. Панҷ моҳ ду бор муайян шудааст: як бор дар ояти панҷ ва боз дар ояти даҳ. Он чи пеш аз раванди муҳргузори аз 11 августи 1840 то 22 октябри 1844, дар войи дуюм, меояд, пешгӯии «соат, рӯз, моҳ ва сол» аст (се саду наваду як сол ва понздаҳ рӯз), ки дар ояти понздаҳ омадааст. Якҷоя, дар як хатти пайваста, қарнаҳои панҷум ва шашум бо тасвири аз раванди муҳргузори оғоз меёбанд ва ба поён мерасанд.

Чун ду хат, вақте ки «хат бар хат» татбиқ мегарданд, ибтидо ва анҷомро муайян мекунанд, ки бо Муҳаммади аввал ва Муҳаммади дувум аломатгузори шудааст. «Хат бар хат», онҳо дар ҳар як хат ду давраи ҷудоғонаро муайян мекунанд, ки аз он ба вучуд меояд, ки ҳар як хат дорои пешгӯии замони мебошад. Дар таърихи войи аввал, Ислом бояд ба Рум «осеб» мерасонд, ва дар войи дувум, он бояд Румро «мекушт». Войи аввал ҷанги найзаҳо, шамшерҳо ва тирҳо буд, ва войи дувум борутро ҳамчун силоҳ ворид намуд.

«ОЯТИ 10. Ва думҳое монанди кайдумон доштанд, ва дар думҳояшон нешҳо буд; ва қудрати онҳо дар он буд, ки одамро панҷ моҳ озор расонанд. 11. Ва бар онҳо подшоҳе буд, ки фариштаи вартаи беҳад аст; номи ӯ ба забони ибронӣ Абaddon аст, вале ба забони юнонӣ номи ӯ Аполлион мебошад.

«То ин дам, Кит ба мо намунаҳое аз садо додани панҷ қарнаи аввалро пешниҳод кардааст. Аммо акнун бояд аз ӯ ҷудо шавем ва ба татбиқи хусусияти нави нубувват, ки дар ин ҷо ворид карда шудааст, бигузарем; яъне, давраҳои нубувватӣ.

«Кудрати онҳо ин буд, ки мардумро панҷ моҳ озор диҳанд.—1. Савол ба миён меояд: онҳо кадом мардумро мебоист панҷ моҳ озор диҳанд?—Бешубҳа, ҳамон касонеро, ки баъдтар бояд бикишанд (ниг. ояти 15); «сеяки мардум», ё сеяки империяи Рум,—яъне қисми юнонии он.»

«2. Онҳо кай бояд кори азоб додани худро оғоз мекарданд? Ояти 11-ум ба ин савол ҷавоб медиҳад.

«(1) “Онҳо бар худ подшоҳе доштанд.” Аз вафоти Муҳаммад то қариб поёни асри сздаҳум, пайравони Муҳаммад ба гурӯҳҳои гуногун тахти роҳбарии чандин сарвар ҷудо буданд, бе он ки ҳукумати умумии шахравандие бар ҳамаи онҳо доман густурда бошад. Наздики поёни асри сздаҳум, Усмон ҳукумате бунёд намуд, ки аз он замон ба баъд ҳамчун ҳукумати Усмонӣ, ё империя, маъруф гардидааст, ва он чунон рушд кард, ки бар ҳамаи қабилҳои асосии пайравони Муҳаммад густариш ёфт ва онҳоро дар як монархияи бузург муттаҳид сохт.

«(2) Хислати подшоҳ. “Ки фариштаи вартаи беҳад аст.” Фаришта маънои расул, хизматгор ё вазирро дорад, хоҳ нек бошад, хоҳ бад, ва ҳамеша мавҷуди рӯхонӣ нест. “Фариштаи вартаи беҳад,” ё вазири аъзами он дине, ки ҳангоми кушода шудани он аз он ҷо падид омад. Он дин Муҳаммадия аст, ва султон вазири аъзами он мебошад. “Султон, ё ҷаноби аъзам, чунонки ўро бетафовут меноманд, ҳамчунин Халифаи Аъло, ё коҳини бузург низ ҳаст, ки дар шахси худ олитарин мартабаи рӯхониро бо волотарин ҳокимияти дунявӣ муттаҳид месозад.” — World As It Is, сах. 361.»

«(3) Номи ў. Ба забони ибронӣ, “Абаддўн” — ҳалоккунанда; ба забони юнонӣ, “Аполлоон” — он ки несту нобуд мекунад, ё ҳалок месозад. Аз он ки ў дар ду забон ду номи гуногун дорад, ошкор аст, ки мақсад бештар ифода кардани хислати ин қудрат аст, на ҳуди номи он. Агар чунин бошад, чунон ки дар ҳар ду забон ифода ёфтааст, ў ҳалоккунанда аст. Чунин ҳамеша хислати ҳукумати Усмонӣ будааст.»

«Аммо Усмон кай бори нахуст ба империяи Юнон ҳуҷуми худро оғоз намуд? — Мувофиқи гуфтаи Гиббон, Decline and Fall, etc., «Усмон бори аввал дар рӯзи 27-уми июли соли 1299 ба қаламрави Никомедия ворид шуд.»

«Ҳисобу китоби баъзе нависандагон бар ин фарзия асос ёфтааст, ки ин давра бояд аз бунёди империяи Усмонӣ оғоз ёбад; аммо ин ошкоро хатост; зеро онҳо на танҳо бояд подшоҳе бар худ мебоист панҷ моҳ одамонро азоб медоданд. Вале давраи азоб додан пеш аз нахустин ҳамлаи азобдиҳандагон оғоз ёфта наметавонист, ки он, чунон ки дар боло гуфта шуд, 27 июли соли 1299 буд.

«Ҳисобе ки баъд аз ин меояд ва бар ин нуқтаи ибтидоӣ бино ёфтааст, аз ҷониби Ч. Литч дар соли 1838 дар асар тахти унвони «Омадани Дуюми Масеҳ» ва ғайра анҷом дода шуда, ба нашр расид. »

«“Ва қудрати онҳо ин буд, ки панҷ моҳ ба одамон озор расонанд.” То ҳамин ҳад ваколати онҳо мерасид: бо юришҳои пайваста азоб додан, аммо аз нигоҳи сиёсӣ онҳоро накуштан. “Панҷ моҳ”, бо сӣ рӯз барои ҳар моҳ, ба мо яқсаду панҷоҳ рӯз медиҳад; ва ин

рӯзҳо, чун рамзӣ ҳастанд, яксаду панҷоҳ солро ифода мекунанд. Аз 27 июли соли 1299 оғоз шуда, яксаду панҷоҳ сол то соли 1449 мерасад. Дар тӯли тамоми он давра туркҳо дар ҷанги қариб ҳамеша давомдор бо империяи Юнон машғул буданд, аммо ҳанӯз онро ғатҳ накарда буданд. Онҳо ҷандин вилоятҳои юнониро тасарруф намуда, нигоҳ доштанд, вале истиклолияти Юнон ҳанӯз дар Константинопол ҳифз мешуд. Аммо дар соли 1449, яъне дар анҷоми яксаду панҷоҳ сол, тағйире ба амал омад, ки таърихи он дар зери қарнаи баъдӣ ёфт хоҳад шуд.» Урайя Смит, *Daniel and Revelation*, 505–507.»

Урия Смит ба ҳисоби Ҷосия Литч дар бораи яксаду панҷоҳ сол ишора мекунад, ки бо анҷом ёфтани он, барои пешгӯии сесаду наваду як солу понздаҳрӯза дар Қарнаи навбатӣ нуқтаи оғозро ифода менамояд. Ҳангоми шарҳ додан ба пешгӯии Литч дар бораи ин ду пешгӯии замони ба ҳам пайваста, Хоҳар Уайт чунин навиштааст:

«Дар соли 1840 боз як иҷроиши аҷибӣ пешгӯӣ таваҷҷуҳи густурдаеро барангехт. Ду сол пеш аз он, Ҷозая Литч, яке аз воизони пешқадаме, ки омадани дуҷуми Масеҳро мавъиза мекард, тафсири бар Ваҳй 9 нашр намуда, сукути Империяи Усмониро пешгӯӣ карда буд. Мувофиқи ҳисобҳои ӯ, ин қудрат мебоист... дар 11 августи соли 1840 сарнагун гардад, вақте ки метавон интизор буд, ки қудрати усмонӣ дар Қустантиния шикаста шавад. Ва ман бовар дорам, ки маълум хоҳад шуд, ки воқеан ҳамин тавр аст.»

«Дар ҳамон вақти муайяншуда Туркия ба василаи сафирони худ Ҳимояи қудратҳои муттафиқи Аврупо ро пазируфт ва ба ҳамин тарз худро тахти назорати миллатҳои масеҳӣ қарор дод. Ин воқеа пешгӯиро ба таври дақиқ ба амал овард. Вақте ки ин маълум гардид, анбӯҳи зиёде ба дурустии усулҳои тафсири нубувват, ки Миллер ва ҳамроҳонаш қабул карда буданд, муътақид шуданд, ва ба ҳаракати адвентӣ такони шиғифтангезе дода шуд. Мардони соҳибилму соҳибмақом бо Миллер ҳамроҳ шуданд, ҳам дар мавъиза қардан ва ҳам дар нашр намудани назарҳои ӯ, ва аз соли 1840 то 1844 қор босуръат густариш ёфт».

«Муборизаи Бузург», 334, 335.

Войи якум ва дуҷум бо ду пешгӯии замонӣ, ки бо ҳамдигар пайвастаанд, алоқаманд мебошанд. Войи якум бо як тасвири муҳригузорӣ оғоз меёбад, ва войи дуҷум бо таърихи аз 11 августи соли 1840 то сада додани қарнаи ҳафтум дар 22 октябри соли 1844 анҷом меёбад, ки он низ тасвири муҳригузорист. Оғоз ва анҷом имзои Алфа ва Омега ро бар худ доранд, зеро, ҷунонки дар таърихе ки Масеҳ аҳдро барои як ҳафта устувор гардонид, ин давра ба ду қисм ҷудо мешавад. Давраи аввал бо Муҳаммади аввал оғоз ёфта, бо Муҳаммади дуҷум анҷом меёбад. Давраи дуҷум бо «овозе аз ҷаҳор шоҳи қурбонгоҳи тиллоӣ, ки пеши Худост» оғоз меёбад, ва бо «овози» Масеҳ ба анҷом мерасад, ки қасам меҳӯрад «ба Ё, ки то абадулобод зинда аст, ва осмон ва он ҷиро, ки дар он аст, ва замин ва он ҷиро, ки дар он аст, ва баҳр ва он ҷиро, ки дар он аст, офарид, ки дигар вақт нахоҳад буд».

Мо ин таҳқиқро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Ҳар саволе ки шайтон метавонад дар зехн бедор созад, то нисбат ба таърихи бузургии сафарҳои гузаштаи халқи Худо шакку шубҳа ба вучуд оварад, ба ҳазрати шайтонӣ писанд аст ва барои Худо таҳқир мебошад. Хабарӣ ба наздикӣ омадани Худованд ба ҷаҳони мо бо қудрат ва ҷалоли бузург ҳақиқат аст, ва дар соли 1840 овозҳои бисёре дар

эълони он баланд гардиданд». Manuscript Releases, чилди 9, 134.